

O rybárikovi Veľkozobáčikovi

Text a perokresby: Miroslav SANIGA

Rybárika Veľkozobáča zaodela prababička Príroda do nádherného peria. Chrbát a krídla mu zdobí lesklé modrasté perie, bruško má vyfarbené dohneda. Krídla a chvost má krátke a preto lieta priamočiara a rýchlo. Keďže sa živí maličkými rybami, nemôže bývať nikde inde ako pri bystrine Rine. Tam ho poznajú všetky vtáčiky a zvieratá. Najčastejšie ho môžu vidieť trpezlivo posedávať niekde nad bystrinou, kde striehne na malé nepozorné **pstruhy**. Ako skamenený dokáže sedieť nad vodou, len aby ho ryby nezbadali. Keď sa nejaká pozabudne a vypláva vysoko pod hladinu, tak za ňou vyrazí ako blesk. Strmhlavým letom sa ponorí do bystriny Riny. Avšak nie vždy je jeho útok úspešný. Ryby sa potom rozprchnu a hodnú chvíľu sa ukrývajú pod kameňmi, kým sa opovážia vyplávať zase na hladinu.

Rybárik Veľkozobáčik - rybárik riečny

Raz lovil rybárik Veľkozobáčik v tichej zátok bystriny Riny. Veľmi sa mu nedarilo, lebo na hladinu sa z jasnej oblohy usmievalo Slnko Zlatoviečko a tak sa na hladine odrážal jeho obraz a žiadne ryby. Opodiaľ postávala volavka Dlhonôžka v hlbšej vode, podivne sa hrbila a rozprestierala veľké krídla. Rybárik Veľkozobáčik ju ešte v takejto podivnej póze nevidel.

- Čože sa ti stalo, volavka Dlhonôžka, keď tam tak smiešne postávaš? - spýtal sa jej.

- Nič sa mi nestalo, - odvetila volavka Dlhonôžka. - Rozprestretými krídlami si tienim, aby sa mi z hladiny neposmievalo Slnko Zlatoviečko, a mohla som uloviť nejaké

NA TÚRU S NATUROU

ryby. Nesmiem sa však hýbať, aby ma nezbadať. Musím stáť ako socha, aby si mysleli, že som nejaký suchý konár.

- Tebe sa loví, keď si môžeš veľkými krídlami tieniť, ale čo ja? - povzdychol si rybárík. - Ja mám krátke krídla na to, aby som si nimi mohol zatieniť pohľad Slnka Zlatoviečka.

- Lahká pomoc, - odvetila volavka, - Keď sa posadiš tamto pod vrbu Smutnoočku, tak ti zatieni pohľad Slnka Zlatoviečka ona sama.

- No vidíš, to mi vôbec nenapadlo, - priznal sa rybárík Veľkozobáčik. - Pritom keď prší, tak vždy posedávam pod vrbou Smutnoočkou, pretože tam nikdy neprší a ja môžem pokojne loviť. Na hladinu rozvlnenú dažďom sa mi zle pozerá.

Rybárík Veľkozobáčik poslúchol radu volavky a posadil sa na najspodnejšiu vetvu vrby Smutnoočky. Tentokrát nemusel dlho vysedať, lebo jeden nepozorný pstruh sa opovážil vplávať priamo pod vrbu. Veľkozobáčik nelenil a rýchlosťou blesku sa ponoril do bystriny Riny. Voda len tak vyšpliechla na všetky strany. O chvíľu sa rybárík vynoril spod hladiny s úlovkom v zobáku. Malý pstruh sa metal zo všetkých síl, avšak zo silného zovretia rybárikovho zobáka už nebolo cesty späť.

Rybárík Veľkozobáčik potom s úlovkom odletel do svojho hniezda, ktoré si vyhlúbil v hlinitom brehu. Na okraji diery už na neho čakali hladné mláďatká. Nakrmil prvé, no päť ďalších hladných rybárčiatok čakalo na svoj prídel potravy. Nezostávalo nič iné, len zase zaletieť pod vrbu Smutnoočku a trpezlivo čakať na vhodnú príležitosť, kedy sa nejaký malý pstruh pozabudne a vypláva na hladinu.